

miento moral y material de los pueblos es obra que Dios premia con la gloria de los cielos; mas el escribir haciendo agravio mil veces puede costarle caro al vuestro pellejo. Y vos teneis enojado a todo este pueblo porque en vuestras visiones disparatadas sacais a relucir los vergonzosos defectos, bien que para invitar a la enmienda, empero de una manera casi ayuna de la corrección que debe ser galanura de todo buen caballero, y olvidándoos por completo de enaltecer lo que enaltecerse pueda.

»Ansí, pues, si no quisiérais, como a mi acontecióme, vivir loco y morir cuerdo, alternad a vuestros escritos de censura y chanza otros de serios y de elogio para lo que sea digno dello, en este pueblo, y ponedlos ambos en las mismas columnas para que las lean las mismas gentes. Y a magüer que agradecidas aquestas, agradecido anticipadamente os quedo por atender, la vuestra merced, a mis sabios y buenos consejos. Denantes dije, y lo repito para que lo tengais bien presente, que las buenas obras Dios las premia con la gloria de los cielos. Yo, aquí en la tierra, os las premiaré las vuestras, nombrándoos, como a mi primitivo escudero, gobernador de una insula de mis reinos. Pero si escribiérais sandeces o ficiérais tuertos que ferir pudieran el amor propio deste pueblo, entonces, ¡ay de vos, infeliz canalla!, entonces se erguirá de nuevo el heroico y difunto caballero manchego, dispuesto a reñir en singular batalla y a partir en dos el vuestro cuerpo.»

I prodigiosament s'esvaí la visió, i així d'arrogant i bèlic finí el seu parlament l'afamat *hidalgo* de la Manxa, qui refermà més i més la seva mundial renomada amb la póstuma i extraordinària aventura aquesta.

En quan als efectes que en mí produïren els tons enèrgics del aventurer valerós i els d'amical conceller de que estava impregnat el seu discurs, dec apuntar aquí i en primer lloc, la meua estupefacció davant d'impresió tant maravellosa com inesperada, i que ultra de sentir al cor un temorenc pessigol-leig em tremolaven les cames i les mans i tot, en fi, em tremolava, car ja em veia embestit per el caballer, *lança en ristre*, i de part a part del pit, atravessat. I a fe que ho hauria sigut, com moltes de les víctimes de Don Quixot, tant mateix ben ignoscentment; i ádhuc estic segur del arrepeniment en que hauria caigut après el meu matador, al tenir esment de que tota idea eixida en eixes Visions está infantada per la noblesa i generositat dels propis sentiments.

De totes maneres, es precis que hom estiga previngut i que fantassiegi d'ara en avant en

estil que tinga quelcom d'agre-dolç i que procuri descriure aquí quiscuna de les més notables notes de color de Granollers per a gloria de la vila i per l'instint de conservació de la propia pell.

Cal, dones, complir lo promés. No fos cas que qualque vesprada del proper hivern s'ens aparegués en un dels obscurs corredors el temible Don Quixot i fossim juguet del seu valor i de les seves armes, que la vida, anc que's diga que no's pot viure degut a la carestia, es molt preciosa la vida i joia per a tots de molta estima.

MIQUEL JUANOLA BENET.

NEGROLÓGICA

El día 16 del passat fou sepultat el cadáver del Rnt. Jaume Fabregat, que morí en la Pau del Senyor a la edat de 70 anys, essent Rector de la Parroquia de Mollet del Vallés.

Fou el Rnt. Fabregat un sacerdot cumplidor zelós del seu ministeri sacerdotal.

La seva mort ha sigut molt sentida; una proba es la manifestació de dol en els sufragis celebrats per la seva ànima.

Estant el cadáver de cos present passaren per la cambra mortuoria tota classe de persones, rics i pobres, grans i petits, al fi de donar l'última mirada a son pastor i resar-li un Pare-nostre.

Al matí del día del enterro, Mossen Llorens Valls, Vicari, celebrá la Missa, combregant en ella varis pietosos feligresos.

Avans del enterro, que fou a les 9, amb dificultat es passava per la plassa, tan plena n'estava de molletans i altres persones que esparaven la sortida del cadáver.

En la casa rectoral hi havien les autoritats civils, judicials i militars que foren presidides per l'Albacea Rnt. Casimiro Voltá. També hi havien els jefes directors de la «Tenería Franco-Española Moderna», els qui en nom de la casa cediren el jornal a tots aquells feligresos de Mollet que volguessen assistir al trist tribut d'homenatge a son Rector; associant-se amb els Srs. del Ajuntament sufragaren els gastos del enterro i funerals, acordant que'l cadáver fos portat a mans dels treballadors per quins sentia especial simpatia (dones l'amor a l'obrer tingué sempre un lloc especial en son cor) i que altres portessin les atxes.

Al cap de la processó anava la Creu parroquial; seguien els nois i noies de les escoles oficials amb sos respectius mestres i estandarts en-